

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bořivoje Hájka a soudců Mgr. Radka Kopsy a JUDr. Šárky Hůrkové, Ph.D., v exekuční věci

oprávněné: **Allianz pojišťovna, a.s.**, IČO 47115971
sídlem Ke Štvanici 656/3, Praha 8
zastoupená advokátkou Mgr. Lenkou Heřmánkovou
sídlem Jankovcova 1518/2, Praha 7

proti
povinné: [REDAKCE], narozená dne [REDAKCE]
bytem [REDAKCE]
zastoupená advokátem Mgr. Filipem Macháčkem
sídlem Ruská 42, Praha 10

o zastavení exekuce,

k odvolání oprávněné proti usnesení Okresního soudu v Chrudimi ze dne 13.10.2020, č. j. 28 EXE 187/2020-45,

takto:

I. Usnesení okresního soudu se v odvoláním napadených výrocích II. a III. **mění** takto:

Oprávněná je povinna nahradit soudnímu exekutorovi JUDr. Lukáši Jíchovi na nákladech exekučního řízení 6.655 Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.

Oprávněná je povinna nahradit povinné náklady exekučního řízení 10.769 Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám advokáta povinné.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením okresní soud zastavil exekuci vedenou soudním exekutorem JUDr. Lukášem Jíchou na základě pověření Okresního soudu v Chrudimi ze dne 16.3.2020 (výrok I., který nebyl odvoláním napaden), oprávněné uložil povinnost nahradit soudnímu exekutorovi JUDr. Lukáši Jíchovi náklady exekuce ve výši 32.815 Kč (výrok II.) a oprávněné uložil povinnost nahradit povinné náklady exekučního řízení 20.812 Kč k rukám advokáta povinné (výrok III.).
2. Ve věci byl Okresním soudem v Chrudimi soudní exekutor JUDr. Lukáš Jícha pověřen provedením exekuce na základě pověření ze dne 16.3.2020, č. j. 28 EXE 187/2020-13. Povinná navrhla zastavení exekuce s tvrzením, že jí exekuční titul, tedy rozsudek Okresního soudu v Chrudimi ze dne 28.1.2010, č. j. 4 C 141/2009-34, nebyl nikdy řádně doručen, a proto je nevykonatelný.
3. Okresní soud po provedeném řízení dospěl k závěru, že výše uvedený exekuční titul je doposud nevykonatelný, a proto exekuci podle § 268 odst. 1 písm. a) o.s.ř. zastavil.
4. Podle § 89 exekučního řádu pak rozhodl o nákladech exekuce, dospěl k závěru, že procesní zavinění na zastavení exekuce nese oprávněná, která se domáhala nařízení exekuce podle nepravomocného a nevykonatelného exekučního titulu. Okresní soud proto exekutorovi přiznal

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

náklady exekuce ve výši 32.815 Kč spočívající v odměně ve výši 25.370 Kč dle § 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 330/2001 Sb., v paušální náhradě hotových výdajů 1.750 Kč dle § 13 odst. 3 téže vyhlášky a v 21 % DPH.

5. Úspěšné povinné pak přiznal právo na náhradu nákladů exekučního řízení spočívající v odměně advokáta povinné za dva úkony právní služby po 8.300 Kč, dvě paušální náhrady hotových výdajů 300 Kč a 21 % DPH z těchto částek.
6. Proti usnesení okresního soudu podala oprávněná včasné odvolání, a to do výroku II. a III. Oprávněná poukázala na výklad procesního zavinění při zastavení exekuce dle stanoviska Ústavního soudu Pl 23/06, z kterého vyplývá, že na oprávněného by povinnost k náhradě nákladů měla být přenášena pouze ve zcela výjimečných případech, zejména pokud by oprávněný nedbal požadavků náležité opatrnosti a uvážlivosti a návrh na nařízení exekuce podal. Dále odkázala na judikaturu Ústavního soudu, a to rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 218/12, IV. ÚS 129/06 a IV. ÚS 133/10, podle kterých i v případě, že by bylo exekučním soudem shledáno, že exekuční titul dosud nenabyl právní moci a není vykonatelný a exekuce byla zastavena, požadavek povinného, aby bylo rozhodnuto o povinnosti hradit náklady exekuce a náklady povinného oprávněným, je neoprávněný a v rozporu s ustálenou judikaturou Ústavního soudu. Oprávněnému by totiž v takovém případě nemohlo být dáváno k tíži, že se rozhodl využít svých práv zaručených mu ústavním pořádkem, uplatnil svůj nárok a spoléhal na správnost předchozího soudního rozhodnutí. Dále oprávněná poukázala na to, že povinné bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení v nesprávné výši, kdy správná výše účelně vynaložených nákladů činila 10.769 Kč. Oprávněná navrhla, aby odvolací soud změnil usnesení okresního soudu ve výroku II. a III. a soudnímu exekutorovi ani povinné nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.
7. Povinná uvedla, že se svými návrhy byla v exekučním řízení úspěšná a navrhla, aby odvolací soud při stanovení výše odměny advokáta povinné vycházel z tarifní hodnoty 419.428,40 Kč a povinné též přiznal právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.
8. Odvolací soud přezkoumal usnesení okresního soudu v mezích odvolání, tzn. v odvoláním napadených výroky II. a III., a to bez nařízení jednání podle § 254 odst. 8 o.s.ř. a dospěl k závěru, že odvolání oprávněné jsou částečně důvodná.
9. Nejprve je nutno poukázat na to, že usnesení okresního soudu ve výroku I., kterým byla exekuce zastavena, je pravomocné, neboť proti tomuto výroku žádný z účastníků nepodal opravný prostředek. Odvolací soud tedy vychází ze stavu, že exekuce je pravomocně zastavena, a proto se již zabýval pouze tím, kterému z účastníků je na místě uložit povinnost nést náklady exekuce.
10. Podle § 89 exekučního řádu dojde-li k zastavení exekuce, hradí náklady exekuce a náklady účastníků ten, který zastavení zavinil.
11. V dané věci byla exekuce zastavena podle § 268 odst. 1 písm. a) o.s.ř., neboť okresní soud dospěl k závěru, že exekuční titul se dosud nestal vykonatelným. Odvolací soud se ztotožnil se závěrem okresního soudu, že zastavení exekuce zavinila oprávněná, neboť ta se domáhala nařízení a provedení exekuce podle doposud nevykonatelného a nepravomocného exekučního titulu. Zastavení exekuce pak nemohla zavinit povinná, neboť z provedeného řízení nevyplývá, že by se nějakým způsobem vyhýbala řízení, a to ať již nalézacímu či exekučnímu, naopak z provedeného dokazování vyplývá, že se o existenci vykonávaného rozhodnutí dozvěděla až v rámci exekučního řízení. Zásada pro vypořádání nákladů exekuce pak v tomto případě je taková, že náklady exekuce nese oprávněný. Oprávněný je tedy povinen nést jak náklady povinné, tak náklady soudního exekutora. Ve vztahu k soudnímu exekutorovi by nebyl povinen nést náklady exekuce pouze tehdy, pokud by soudní exekutor nepostupoval důsledně v intencích § 54 exekučního řádu, což se však v této věci nestalo (srov. s ústavním nálezem III. ÚS 2396/13). Tento závěr pak není ani v rozporu s ústavním nálezem III. ÚS 218/12, na který poukazovala sama oprávněná, neboť podle tohoto rozhodnutí sice nelze klást k tíži oprávněnému, že se rozhodl využít svých práv

zaručených mu ústavním pořádkem a uplatnil svůj nárok u soudu, zároveň nelze však uložit nést náklady povinné, neboť ta nezpůsobila, že doložka vykonatelnosti byla soudem vyznačena vadně. V dané věci je pak řešením toho, že pokud některá ze stran je povinna nést náklady exekučního řízení, může se tato strana s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 923/2007 domáhat náhrady škody z odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem dle zákona č. 82/1998 Sb. Podle § 13 tohoto zákona stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem, která vznikla, byl-li na základě nesprávně vyznačené doložky právní moci podán návrh na nařízení exekuce.

12. V daném případě tedy bude na oprávněné, zda se bude náhrady takovéto škody domáhat.
13. Dále se odvolací soud zabýval výší nákladů exekuce.
14. Okresní soud soudnímu exekutorovi přiznal náklady exekučního řízení spočívající v odměně dle § 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 330/2001 Sb., když vycházel z částky 338.147,47 Kč, jako kdyby tuto částku soudní exekutor vymohl. V dané věci však došlo k zastavení exekuce a před zastavením exekuce nedošlo k vymození plnění, neboť povinná pouze složila u exekutora jistotu ve výši vymáhané pohledávky, nákladů oprávněného a nákladů exekuce podle § 54 odst. 5 exekučního řádu. Podle odvolacího soudu tedy soudnímu exekutorovi vznikl nárok na odměnu podle § 11 odst. 2 vyhlášky č. 330/2001 Sb., neboť zastavením exekuce došlo k zániku oprávnění exekutora k vedení exekuce a před zastavením exekuce nedošlo ani k částečnému vymození peněžitého plnění. Odměna exekutora tak činí 2.000 Kč, dále soudnímu exekutorovi náleží náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 1 téže vyhlášky ve výši 3.500 Kč a 21 % DPH z uvedených částek dle § 87 odst. 1 exekučního řádu. Celkové náklady exekuce u soudního exekutora činily 6.650 Kč a odvolací soud proto změnil výrok II. usnesení okresního soudu a soudnímu exekutorovi přiznal náklady exekuce v uvedené výši.
15. Okresní soud dále přiznal povinné náklady exekuce spočívající v nákladech právního zastoupení v celkové výši 20.812 Kč, když uvedl, že jeden úkon právní služby činí 8.300 Kč a náleží odměna za dva úkony, dvě paušální náhrady a 21 % DPH z uvedených částek. Okresní soud však již neuvedl, z jaké tarifní hodnoty vycházel při stanovení výše odměny.
16. Podle § 8 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen vyhlášky) není-li stanoveno jinak, považuje se za tarifní hodnotu výše peněžitého plnění, nebo cena věci anebo práva v době započetí úkonu právní služby, jichž se právní služba týká; za cenu práva se považuje jak hodnota pohledávky, tak i dluhu. Při určení tarifní hodnoty se nepřihlíží k příslušenství, ledaže by bylo požadováno jako samostatný nárok.
17. V dané věci činila vymáhaná pohledávka 179.190 Kč, zbývající část vymáhaného plnění činilo příslušenství pohledávky. Podle odvolacího soudu tedy tarifní hodnota v dané věci činila 179.190 Kč. Odměna pak podle § 7 bod 5 činila 8.300 Kč. Podle § 11 odst. 2 písm. e) vyhlášky jde-li o výkon rozhodnutí, za první poradou s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, za sepsání návrhu na zahájení řízení, vyjádření k návrhu, zastupování při jednání a sepsání odvolání proti rozhodnutí náleží za každý z těchto úkonů právní služby mimosoudní odměna ve výši jedné poloviny.
18. V dané věci povinná byla zastoupena advokátem, tedy jí náleží účelně vynaložené náklady spočívající v odměně za dva úkony, a to převzetí zastoupení a sepsání návrhu na zastavení a odklad exekuce, odměna pak činí jednu polovinu za každý úkon, tzn. 4.150 Kč, tj. celkově 8.300 Kč, dále ke každému úkonu právní služby podle § 13 odst. 3 vyhlášky náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč, tj. celkově 600 Kč, a DPH 21 % z uvedených částek. Celkově tak účelně vynaložené náklady za právní zastoupení u povinné činí 10.769 Kč. Odvolací soud z uvedených důvodů změnil i výrok III. usnesení okresního soudu tak, že povinné přiznal právo na náhradu nákladů zastavení exekuce v celkové výši 10.769 Kč, kterou oprávněné uložil nahradit do tří dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám advokáta povinné (§ 160 odst. 1 a § 149 odst. 1 o.s.ř.).

19. Právo na náhradu nákladů odvolacího řízení nebylo přiznáno podle § 224 odst. 1 o.s.ř. žádnému z účastníků, když ani povinná, ani oprávněná nebyly v odvolacím řízení zcela úspěšné (§ 142 odst. 2 o.s.ř.). Oprávněná se domáhala toho, aby povinné nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, povinná se pak domáhala přiznání náhrady nákladů řízení ve vyšší částce, než v jaké byla přiznána odvolacím soudem.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není přípustné odvolání ani dovolání.

Pardubice 21. prosince 2020

JUDr. Bořivoj Hájek v. r.
předseda senátu